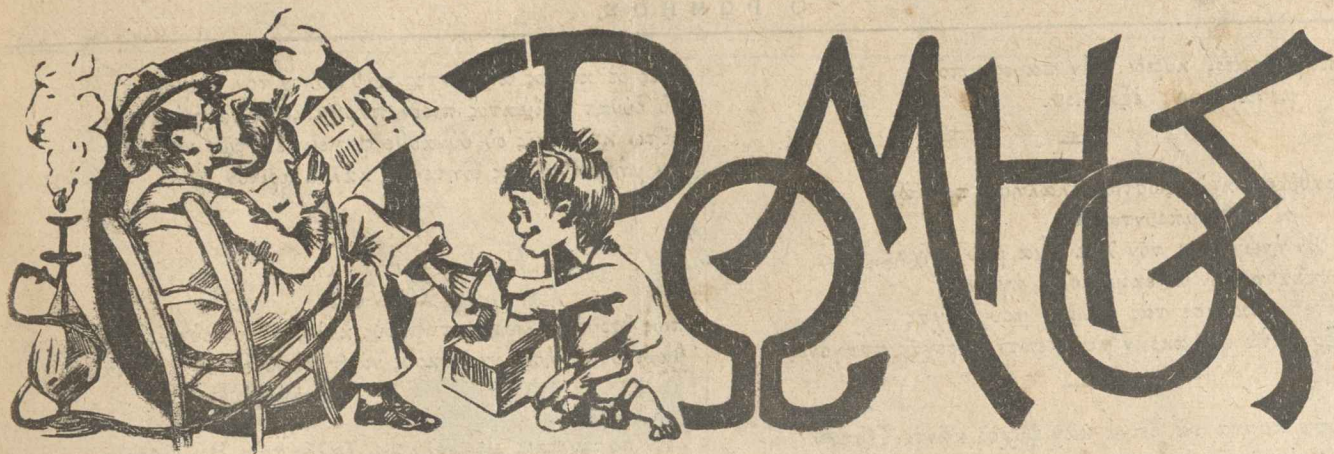

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ὁ τ ῶ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἑξωθέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πρώτη τοῦ μηνὸς Ἀπρίλην
καὶ φιλοῦντ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Ἐξῆ καὶ πεντακόσα,
λαμπρὴ καὶ συμπάρα τόσα.

Εὐαγγέλιον βαρὺ τοῦ κυρίου Θεόδωρ.

Εἶπεν ὁ μπάρμπα—Θόδωρος ὅτους φίλους διατῶρας :
ἐνὺν ἐδοξάσθη, μὲζ ἀμί, ὁ μέγας λιμαδόρος,
εἰ δ' ἐδοξάσθη ἀληθῶς οὐκ ἐδοξάσθη μόνος
ἀλλὰ συνεδοξάσθητε καὶ πάντες σεῖς συγχρόνως.

Εἰ δὲ συνεδοξάσθητε καὶ σεῖς πραγματικῶς
συνεδοξάσθη μεθ' ὑμῶν κι' ὀλόκληρον τὸ κράτος,
καὶ θεωρεῖ τὴν σήμερον καθεὶς ἐκστατικῶς
τὴν δόξαν ἣν δεδόξασται ὁ γέρον Κορδονάτος.

Εἰ δ' ὅξος ἐποτίσθητε ὡς τώρα καὶ χολὴν
τοιαύτην, φίλοι, πρὸς ὑμᾶς ἐντέλλομαι ἐντολὴν,
ἵνα τυφλῶς ψηφίσητε τὸ γεραρὸν Κορδόνιον,
ὑπερζωὴν πρὸς τοὺς πιστοὺς θ' ἀνοίξῃ τὴν αἰώνιον.

Καθὼς δὲ κλῆμα σταφυλᾶς οὐ δύναται νὰ φέρῃ
ἐὰν ἐπὶ τινὰ καιρὸν δὲν μείνῃ ἐν ἀμπέλῳ,
ἔτσι καὶ τί τοῦ γίνεται κανένας σας δὲν ξέρει
ἂν δώσῃ ψῆφον γελασθεῖς πρὸς ὄντινα δὲν θέλω.

Καθὼς δὲ πάλιν, μαθηταὶ καὶ Κορδονάτοι φίλοι,
οὐ δύναται καλὸν κρασί νὰ φέρῃ τὸ σταφύλι,
ἂν μούστος πρῶτα δὲν γενῇ, καθὼς καὶ σεῖς γνωρίζετε,
κι' ἂν εἰς βχερέλας δὲν κλεισθῇ παντοπωλῶν ἐμπείρων,
οὕτω καὶ σεῖς ἀμούστωτοι καὶ νήστες θὰ γυρίζετε
ἂν δώσετε τὴν ψῆφον σας εἰς κάλπας ἀναπήρων.

Ἀκούσατε παρακαλῶ τὸ νέον Εὐαγγέλιον,
κι' ὅπως ἐκεῖνο τὸ κρασί τὸ μένον εἰς βαρέλιον
οὐ δύναται παντάπασιν καλὸν κρασί νὰ γίνῃ
ἐὰν ἐπὶ τινὰ καιρὸν κλειστὸν ἐκεῖ δὲν μείνῃ,
οὕτω καὶ σεῖς οὐ δύνασθε παντάπασιν λαβεῖν
καμμίαν ἀμοιβήν,
ἐὰν δὲν μείνετε πιστοὶ τοῦ Μπαρμπα σας τὴν πίστιν
κι' εἰς τοῦτον δὲν προσευχεσθε μ' εὐλάβειαν ὑψίστην.

Ὅσα δὲ ρήματα λαλῶ κι' ἐλάλησα χρυσᾶ
οὐχ ὁμιλῶ ἐξ ἑμαυτοῦ, σὰς λέγω ἐν τιμῇ...
καὶ σήμερον καὶ πάντοτε τοὺς λόγους μ' ἐμφυσᾷ
τῆς λίμας τὸ δαιμόνιον τὸ μένον ἐν ἐμοί.

Κι' ἐν τούτῳ πάντες γνώσονται πῶς εἰσθε μαθηταὶ
τοῦ μπάρμπα σας τοῦ λαλοῦ,

ἀν τῆς παρλάταις, κύριοι, δὲν παύετε ποτὲ
μετὰ φρενὸς ἐξάλλου.

Ἐκ παραθύρων κι' ἐξωστῶν ἐλάλησα πολλὰ
σὲ κάθε μπουνταλά,
οὐδόλως δὲν ἠνώχλησε τὸν λάρυγγά μου βῆχας,
οὐδὲ περιπλανήσεων μ' ἐκούρασαν ἀγῶνες,
χιῶν κατεπασπάλισε τὰς πολιὰς μου τρίχας
κι' ἔβρεξαν τὴν φαλάκραν μου λεπτῆς βροχῆς σταγόνες.

Καὶ ταῦτα πάντα τὰ δεινὰ κἄν ψυχὸς κἄντε ζέστην
ἠρωϊκῶς υπέστην,
καὶ τόσων ὁδοποριῶν υπέφερα τὸν κόπον
ἵν' ἀναπαύσεως ὑμῖν προετοιμάσω τόπον.

ὑπερεπήδησα πολλὰ πρὸς χάριν σας κωλύματα,
καὶ μ' ὅλα τὰ γεράματα
τὰς σιαγόνας ἔτεινα πρὸς γυναικῶν φιλήματα
κι' ἐδέχθην μειδιήματα,
καὶ κορασιδὲς τρυφερὰ μ' ἐφίλησαν, σ' αὐτὰ χεῖλιν
διὸ κι' ἐξηλοτύπησαν ἀντίπαλοι καὶ φίλοι.

Μὰ καὶ τοὺς πόδας μ' ἤλειψαν μ' ἀλάσαστρα καὶ μύρα
ὡς ἡ γνωστὴ Μαγδάλην τοῦ κόσμου τὸν Σωτῆρα,
ἐν καταλύξει δὲ πολλῇ προσήκουσαν καὶ φέβω
τί κούραις ποὺ τῆς ἐκόβω, τί κούραις ποὺ τῆς κόβω.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε,
ἀλλ' ἵν' ἀγάπην ἔχητε καὶ πίστιν εἰς τὸ κόμμα,
ἀν ἀπὸ χεῖλιν θέλετε κορῶν νὰ φιληθῆτε
σ' αὐτὰ κίτρινά σας μάγουλα, σ' τὸ νηστικό σας στόμα.

Σεῖς ἐν ἐμοί, κι' ἐγὼ μὲ σας ὡς ἄμπελος καὶ κλήμα,
κι' ἡ τῆς πατρίδος πρόσδος ἐν τῇ χρυσῇ μας λίμνῃ.
Ἐγὼ κορέος πολὺς καὶ σεῖς μικροὶ κορέοι,
ἐγὼ παπποὺς Κορδόναρους καὶ σεῖς Κορδοναρέοι,
ὁ μέγας Μπάρμπας εἰμ' ἐγὼ καὶ σεῖς μικροὶ μπαρμπάδες,
ἐγὼ μὲν Πάππας καὶ παππᾶς καὶ σεῖς ὑποπαππάδες.

Ταῦτα λαλῶ καὶ πᾶς πιστὸς πολλὴν χαρὰν ἄς χαίρει,
κι' ἂν ὁ ποδόγυρος φιλῇ τὴν σεβαστὴν μου χεῖρα,
μὰ θὰ φιλήσῃ γρήγορα καὶ τὸ δ' αὐτὸ σας χεῖρι
πᾶσα παιδίσκη τρυφερὰ καὶ πᾶσα ζωντοχήρα.

Ἄν μειδιῶν σ' τὸν Μπάρμπα σας κι' εἰς σας θὰ μειδιάσουν,
ἂν ἐθυμιάσαν ἐμὲ καὶ σας θὰ θυμιάσουν.
Ὅποταν δ' ἀπολαύσωμεν ἐλέω τῆς πατρίδος
τὰ τόσα κάλλη τῆς Ἀρχῆς, τῆς πρώτης κορασιδός,
τότε θὰ καταλάβετε πραγματικῶς καὶ σεῖς
ὅποια κρύπτει θέληγτρα τοιαύτη κορασίς.

Τὸτ' ἐν ἐκείνῃ τῇ λαμπρᾷ τοῦ Μπάρμπα σας ἡμέρᾳ
τοὺς πάντας θὰ φιλήσῃ,
καὶ μὲ θαυμάσιες τρυφερὰς τὴν ἀφίλον γαστέρα
παντὸς θὰ γαργαλίσῃ.

Ὡς δὲ κορέος ἀπληστος καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα
οὐ δύνατ' αἵματος πιεῖν παραμικρὰν σταγόνα,
οὕτω κι' ὑμεῖς οὐ δύνασθε φαγεῖν ἐκ τῶν κοινῶν
ἀν μὴ τὸ θάλλπος ἴδῃτε τὸ καλοκαιρινόν.

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς ὅσους Εἰλωτας τυφλοὺς καὶ δούλους οὐχ ἰώρακα
θὰ τοὺς ἀφῆσω νηστικούς νὰ βγάλουνε τὸν κόρακα.

Ἐν παροιμίαις εἰς πολλοὺς λαλῶ τῶν Βουλευτῶν
κι' ἐν παροιμίαις πρὸς ὑμᾶς τὰ σχέδιά μου τᾶπα,
ἵνα μὴν ἐννοήσετε κανένα ἐξ αὐτῶν
καθὼς κι' ἐγὼ δὲν ἐννοῶ ἀφ' ὅσα λέγω σκράπα.

Εἰς τὰς θερμὰς ἀγκάλας σας ἐνθέρμως δέξασθί με...
μικρὸν κι' οὐ θεωρεῖτε με, μικρὸν τι κι' ὄψασθί με.
Σεῖς ἐν ἐμοί, κι' ἐγὼ μὲ σας, οὐκέτι δὲ καθεύδω,
καὶ γὰρ πρὸς τὰ Καλάβρυτα καὶ πρὸς τὸν Πύργον σπεύδω,
χωρὶς νὰ ρίψω βλέμμα κἄν κι' εἰς τὰς καλὰς μου Πάτρας,
ποῦ συγκροτεῖται πόλεμος μὲ δῆδ Κορδονολάτρας.

Ἐκεῖ βρυχάται βλοσυρὸς ὁ τῶν αἱμάτων Ἄρης
κι' ὁ νέος ἥρως Ἀχιλλεὺς κι' ὁ Θάνατος Κανακάρης
μαλλίχ' κουβάρια γίνονται καὶ μάχονται μὲ πίκρα
γὰρ μὲ τὸ κανακάρικο, γὰρ μὲν τὴν τζιτζίκα.

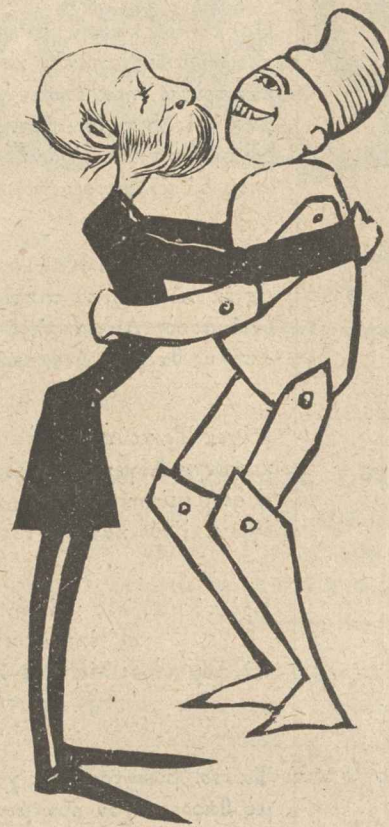
Καὶ πλῆθος δὲ κατέρχεται, σ' αὐτὰς συμπλοκάς ἀθρόον
καὶ λέγεται πῶς κατ' αὐτὰς δεινὴ συνήφθη πάλη,
ψυχὰς δ' εἰς Ἀδὴν ἀληθῶν προῖαψεν ἡρώων
καὶ πεζικὸν μετ' ἵππικόν ἐξ Ἀθηνῶν ἐστάλη.

Ζήτ' ὁ Γεροκωστόπουλος, ὁ πολεμῶν τὸν Θάνατον...
δεῦτε πρὸς τοῦτον ἄγωμεν μετὰ λαμπρῶν παιάνων.
Ζήτω κι' ὁ Θάνατος ὁ πιστός, τῆς Πάτρας βασιλεὺς,
ποῦ μὲ τὸν Ἀχιλλεῖά μου συγκρούεται τὸν Ἄρην,
ὡς μὲ τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ δῖος Ἀχιλλεὺς
σ' τὴν Ἰλιάδα πολεμοῦν τῆς Βρυσηίδος χάριν.

Ἐγὼ δὲ τούτων Βρυσηῖς καὶ βρύσις εἰμ' ἐκείνων,
ἐξ ἧς ἀθάνατον νερόν προώρισται νὰ τρέξῃ,
καὶ πᾶς παλαίων δι' ἐμὲ καὶ τᾶντερά του χύνων
αὐτὸς ζωὴν αἰώνιον καὶ πρώτην θέσιν ἔχει.

Τοιαῦτα λέγω πρὸς ὑμᾶς, τοὺς φίλους τοὺς ἐγκρίτους,
ἵνα πολὺ προσέχητε καὶ τοὺς Ἀνεξαρτήτους,
ὅπου δ' αὐτοὶ παραπλανοῦν τῶν ψηφοφόρων πλήθη
καὶ προσπαθοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ψευδῇ νὰ κάμουν κρότον,
ἄς ἐπιπίπτουν κατ' αὐτῶν καὶ φάσκελα καὶ λίθοι
ἀπὸ κυρίαρχον λαὸν γυμνῶν καὶ ξεβρακῶτων.

Καὶ δείχνετε τὸ κάδρο μου, τὸ θάλλον ἐκ χαρίτων,
πρὸ τῶν Ἀνεξαρτήτων,
καὶ πρὸς ἐκείνους λέγετε μὲ βρυχηθμούς καὶ ζήτη :

Χριστὸς ἀνέστη, Μπάρμπα... δέξου γλυκὸ φιλὶ
κι' ἀπὸ τὸν Φασουλῇ.

« μόνον ὁ Μπάρμπας μας νὰ ζῇ κι' ἡ γῆ πυρὶ μιχθῇτω, »
ἵνα καὶ πάλιν πληρωθῇ τῶν προφητῶν ἡ ρῆσις
πῶς ὅταν ὁ Κορδόναρὸς ἀρχίσῃ νὰ σαλεύῃ
ἡνοίγεται ἐνεακρουνὸς τῆς εὐνομίας βρύσις
κι' ἐπιφθονὸς ἀσφάλεια καὶ τάξις βασιλεύει.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν καὶ σήμερον χαρῆτε,
μὲ σθένος δ' ἀγωνίζεσθε καὶ μὲ ψυχῆς βραχυόν,
καὶ μετ' ἐμοὶ προσεύχεσθε κι' ἀγρύπνως γρηγορεῖτε
ἵνα μὴν πέσῃτ' ἐξαφνα εἰς φαῦλον πειρασμόν.

Λίρει τὰς πύλας πρὸς ἐμὲ τὸ νέον Κοινοβούλιον
καθὼς ὅποταν τὰς ψυχὰς Ἀρχάδων ἀνερίπιζα,
κι' ἰθαγενεὲς κι' ἐγχώριον ἀκούεται ντασύλιον
καὶ λυγρὰ κι' ὀξύλαλος τὸ συνοδεύει πίπιζα.
Ἐρρίτω πᾶς ἀδράνεια καὶ σιγηλὴ δειλία,
γῆρας γὰρ τοῦ Μπάρμπα σας ἡ νέα Βασιλεία.»

Ἐπὶ αὐτὰ κι' εἰς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπάρας
κατὰ μικτῶν συνδυασμῶν ἐτόξευε κατάρας,
καὶ δ' ὁ Μπάρμπας ἐξάλλος πρὸς τὸ κενὸν ὠμίλει
καὶ μεγάλων καὶ μικρῶν ἀνάμεστος κι' ἐγκύμων,
καὶ ὡς φαβορίτας του ἐθώπευαν οἱ φίλοι,
τοῦτέστι τὴν ἐκ δεξιῶν καὶ τὴν ἐξ εὐωνύμων.

Καὶ τις πρὸς τὸν Διδάσκαλον προσεῖπε προπετῆς
πῶς ὁ Λεβίτης ὁ πιστός καὶ πρῶτος μαθητής,

ἐνῶ μετὰ τῶν ἐνδεκα σ' αὐτὰ περίε ἐπλανᾶτο,
κατέπεσε φαρδὺς πλατὺς ἀπ' τὸ μολάρι κἄτω.

Κι' εἰς τοῦτον ὁ Διδάσκαλος ἀπήντησε : « σιώπα,
προπέτα καὶ κυνῶπα,
ταχέως δ' ἐγερόθησεται ὁ οἶ' ἐμὲ καὶ μόνον
πίπτων κι' ἐξ ἵππων κι' ἀμαξῶν κι' ὀνάγων κι' ἡμιόνων. »

Ἐπὶ αὐτὰ κι' ἐστέκετο φυσῶν καὶ ξεφυσῶν
ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον,
κι' ἀμέσως — ὦ τοῦ θαύματος ! — ἠγέρθη ὁ πεσών,
ποῦ θάβγη ἐκ τῶν πρώτων,
κι' ὅλοι σ' τὸν Μπάρμπα ἀνέκραξαν, φωνὴ δ' ἠκούσθη μία :
« δόξα καὶ τῇ δυνάμει σου καὶ τῇ μακροθυμίᾳ. »

**Μεγάλων Εὐαγγελίων Σωτῆρα,
ὁποῦ τ' ἀκούει κλαίουδα ἢ σπείρα.**

Ἐῖπε κι' ὁ σὺρ Χαρίλαος σ' τοὺς φίλους ὁπαδούς :
« πολλὰς δυσβάτους ἔτρεξα καὶ σκολιὰς ὁδοὺς,
καὶ σὲ ταβέρναις τῶστρονα γὰρ μερικῶν χατῆρι
κι' ἐτσουγκρίζα μὲ χωρικούς κι' ἀγρότας τὸ ποτῆρι. »

Καὶ πᾶς γνωστός μου κι' ἀγνωστός περιχαρὴς μ' ἐκέρνα,
ἐνῶ καμπόσοι μούλεγαν πῶς διόλου δὲν ταιριάζει
ένας Μυλλάρδος σάν κι' ἐμὲ νὰ μπαίνῃ σ' τὴν ταβέρνα
καὶ μὲ τοὺς ταβερνιάρηδες νὰ γλυκοκουβεντιάζῃ.

Κι' ὠμίλουν περὶ τῶν θεσμῶν, περὶ περισσευμάτων
καὶ τόσων μου θαυμάτων
πρὸς τοὺς ἐκθάμβους χωρικούς καὶ χάσκοντας ἀγρότας
κι' ἐπάνω σὲ ψειριάρηδων ἐκάθιζα καππώτας,
καὶ τόκα μία μοῦλεγαν κι' ἐγὼ καλῶς σὰς 'βρῆκα
κι' ἐμένα σὰν τὸν Θόδωρο μ' ἐφώναζαν τζίτζικα.

Ὅποτεν δὲ μετὰ φωνῆς ἐλάλουν ἐξημμένης
περὶ δεδηλωμένης,
ἐκύτταζα πῶς ἤρχετο κάθε μπεκρῆς 'στὸ κέφι
καὶ γειά σου μπέρομ, ἔσκουζε, Σωτήρα μου κι' ἀδρέφι,
καὶ γέμισέ μας τὴν μισή, ἀσίκη ταβερνιάρη,
ἀπὸ τὸ γιοματάρη.

Καὶ πρόσωπα πλησίον μου προσεῖδον ἀχαμνά,
ἐν τούτοις ἡ καρδιά σας ποσῶς μὴ δειλιάτω,
καὶ γὰρ εἰς τόπον ἔνδοξον, καλούμενον **Σταμνᾶ**,
μῖαν ἀψίδα μ' ἔστησαν κι' ἐπέρασ' ἀπὸ κάτω.

Μὲ στάμνας δὲ προσέτρεξαν γυναῖκες ὑδροφόροι
κι' ἐξήγησιν περὶ θεσμῶν ἤζητοῦσαν μὲ τὸ ζόρι,
καὶ πρὸς αὐτάς ὠμίλησα μὲ πάθος φλογερὸν
καὶ τὴν Βουλὴν ἀνέφερα, τὴν φίλην μακαρίτιδα,
κι' ἀπὸ διψῶσαν χωρικήν ἐζήτησα νερόν
καθὼς τὸ πάλαι κι' ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν Σαμαρείτιδα.

Καὶ 'στὴν φωνὴν προσέειδα γλυκεῖς λαρυγγισμούς,
ἀλλ' ὅμως φοβηθεῖς
μὴ μὲ τὰς στάμνας ἐξαφνα μοῦ λούσουν τοὺς θεσμούς
ἀπῆλθον παρευθὺς.

Οὐ μὴν παιδιὰ ξεσκύφωτα καὶ κᾶπως προπετῇ
ἐστρίγγιζαν ὀπίσω μου: «Μυλλόρδε, ποῦ μᾶς λές
πῶς ἀπὸ Λόρδους ὑψηλοὺς ἡ σκούφια σου κρατεῖ,
δῶσε μὴ σκούφια καὶ σ' ἐμᾶς ἀπὸ τῆς χαμηλαῖς».

Κι' εἰς ἄλλην κώμην ἔνδοξον ἐβάδισα ταχύς,
ὅπου παρ' ὅλων ἔτυχα λαμπρὰς ὑποδοχῆς,
ἐκεῖ δὲ πάλιν ἄρχισα πολλὰ νὰ ρητορεύω
κι' ἐβάπτισα κι' ἐνὸς παιδιὶ κι' εἶπα καὶ τὸ **Πιστεύω**.

Κι' ὅλην ἐφωταγώγησαν τὴν κώμην μὲ ρετσίναις
καὶ 'στὸν κουμπάρον ἔλεγα πῶς μετ' αὐτοῦ θὰ δράσω,
κι' οἱ φίλοι γιὰ βαπτιστικά μου γύρευαν στερλίναις
κι' ἐγὼ μὴδὲ νικέλινα δὲν εἶχα νὰ μοιράσω.

Ὁ δὲ κουμπάρος ἐκμανεῖς μὲ τὴν κυρὰ κουμπάρα
ἔρριξε 'λίγα συμπάρα,
σὰν εἶδε Λόρδο σὰν κι' ἐμὲ πῶς ἔκαμε κουμπάρα,
κι' ἐγὼ γιὰ χάξι ἔρριξα μαζί των ἕνα συμπάρο.

Δι' ὅλας ταύτας τὰς τιμὰς κανεῖς μὴν ἀπορήσῃ
καὶ σταυροκοπηθῇ,
ὅστις δ' ἐώρακεν αὐτὰς ἐκεῖνος μαρτυρήσει
πῶς λέγω τάληθῃ.

Ἐγὼ πιστὸν ἀντίτυπον εἰμὶ τῆς ἀληθείας
καὶ δι' ἐμοῦ πορεύεσθε πρὸς ταύτην ἀπ' εὐθείας,

ὅς δὲ μεμίσσηκεν ἐμὲ μισεῖ κι' αὐτὴν συνάμα
καὶ πᾶν ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ βωμοῦ τῆς γράμματος.

Πολλοὶ δὲ πρόην μαθηταὶ μὲ παχυλὴν εὐθείαν
προφῶρως μεμίσσηκασιν κι' ἐμὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν,
καὶ τρεῖς μ' ἠρνήθησαν τινὲς τῶν φίλων τῶν στενῶν,
ἂν δ' εἰς ἐκάστην ἄρνησιν ἀλέκτωρ ἀνεφώνει,
συντάγματα θὰ 'φώναζαν εὐλάλων πετεινῶν,
ὅπου δ' ἀλέκτορες πολλοὶ ἀργεῖ νὰ ζημερώνῃ.

Λέγει δ' αὐτῷ Καλλιφρονᾶς, ὠχρότατος ὡς φράπα,
εἰς ἐκ τῶν ἑνδεκα πιστῶν κι' ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος,
ὃν ὁ σοφὸς Διδάσκαλος κατ' ἐξοχὴν ἠγάπα:
«πολὺς θαρρῶ, Διδάσκαλε, πῶς μᾶς προσμένει θῆνη».

Λέγει Τρικούπης πρὸς αὐτὸν «ὅποιον λόγον ἔφη;
κουράγιο λέγω καὶ πρὸς σὲ καὶ τοὺς ἱεροφάντας,
εἰ δὲ μεμίσσηκεν ἐμὲ ὁ κόσμος ὁ κενέφης
ἐγὼ καὶ νῦν καὶ πάντοτε νενίκηκα τοὺς πάντας.»

Βρὲ τί μᾶς λές; ἀπήντησαν μὲ θάμβος οἱ λοιποὶ
κι' ἐκεῖνος εἶπε πάλιν:
«ἡ ψυχικὴ δειλία σας μεγάλως μὲ λυπεῖ
'στὴν ἐνεστῶσαν πάλιν.»

Ταῦτα βοῶντος πρὸς χαρὰν φιλότατων περιλύπων
μὲ θάρρος ἔχον δύναμιν ὀκτακοσίων ἱππῶν,
ὁ μυστικὸς συνδυασμὸς ἐκάθισε 'στὴν κώχη
καὶ μόνος ὑπετραύλιζε: «κουράγιο ποῦ σοῦ τῶχει.»

Ἀκούσας δ' ὁ Διδάσκαλος ψιθυρισμοὺς ποικίλους
τοιαῦτα πάλιν ἔλεγε 'στοὺς δειλιῶντας φίλους:
«Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν

πῶς μὲ λαμπάδας καὶ φανούς μ' ἐδέχθη πᾶσα κώμη
κι' εἰς λόγια μὴν προσέχετε Κορδοναρέων μπόσια,
κι' ἐλεύσομ' ἐκ τῆς ἐκλογῆς λευκότερος ἀκόμη
κι' ἀπὸ τὸ γάλα τὸ λευκόν, ποῦ βγάζουν τὰ φραγκόσια».

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἀλύγιστος ὠρθώνετο κι' ἀχμαῖος
κι' εἰσῆλθεν ἀκροποδητὴ μὲ τῶν πιστῶν τὴν σπειραν
εἰς ἓν ἀγρὸν καλούμενον ἀγρὸν τοῦ Κεραμῆως,
ὅπου παρεγορήθησαν καὶ κεραμίδια πῆραν,
κι' ἐξυγὰν τῆς κοιλίταις των μ' ἐκείνα κατὰ γῆς
προσμένοντες τὸ πλῆρωμα τῆς νέας ἐκλογῆς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γιάννης Αἰδουνοπούλης σαλπίζει γελαστός:
«εἰλάτε καὶ σὰς ἔφερα τὰ καλοκαιρινά»,
καὶ τρέχει κόσμος ἀγνωστός καὶ πάμπολυς γνωστός
'στὸν ράπτῃν τὸν παννύμφητον νὰ δῇ τὰ φετεινά.
Κύρ Γιάννη, κόψε καὶ γιὰ μέ, κύρ Γιάννη καὶ γιὰ μέ
κι' ἡ φτερωταῖς φαλλίδαις τοῦ δαυλεύουν ὁλοένα,
καὶ νὰ κοστούμεια κι' ὠμορφιᾶς καὶ λεβεντιά περισσῆ,
ποῦ τύφλα νάχουν μπρος σ' αὐτὰ καὶ Λόντραις καὶ Παρίσι».